

WEZEN VAN GAIA

Ik hoor hier niet. Ik niet, en de rest van mij ook niet. Wij allemaal niet. En toch: hier ben ik, hier zijn wij.

Ik ben niet van hier, niet hier geboren. Ben ik überhaupt geboren? In zekere zin, vast, ik ben hier nu immers. Maar mijn ouders hebben geen hart, geen aderen, hebben geen zuurstof nodig om te overleven. Zelfs dat woord — ‘overleven’ — klinkt ongepast, onvolledig. Toch is het iets wat ik, in verscheidene vormen, al een tijdje doe.

Ik ben een kind van Gaia en Chronos, geadopteerd door kokend hete torens die mij van mijn tweelingbroers en -zussen scheidden. Nu ben ik niet meer dan een tussenstaat, waardeloos in mijn huidige vorm. Voordat ik van mijn moeder gestolen werd, was mijn statische leven een en al rozengeur en maneschijn. Ik had daar eeuwen kunnen blijven, zoals ik daar al eeuwen had bestaan. Maar aan die rust kwam een einde, en ik weet nog steeds niet zo goed waarom of wanneer dat gebeurde.

Ik ben één van velen, die onderdeel waren van grotere gehelen, die ook weer één van velen waren. Met ontelbare lotgenoten zat ik opgesloten in boten. Een ijzeren kist op een ijzeren kist op een ijzeren kist, naast een stapel ijzeren kisten, bovenop een stapel ijzeren kisten, met overal daaromheen stapels ijzeren kisten; een mozaïek van ijzeren kisten. Glas in lood voor een tijd waarin het zijn originele betekenis al lang verloren is.

Toen ik mijn ouderlijk huis noodgedwongen moest verlaten, was er niks in de verste verte dan een gure, kille bries en een ademende spiegel die zich uitstreckte tot aan de horizon. En lawaai. Wat een lawaai was er. De rust waarin ik zo lang simpelweg had bestaan, was in één klap weg. Ineens waren daar klotsende golven, een gierende wind, en een rijk palet aan ondefinieerbare herrie. Ik kon het niet plaatsen, die plek, en ik weet nu eigenlijk nog steeds niks, behalve dat wij niet dezelfde aard hebben. Ik was gestrand geraakt op een eiland, alleen was het niet onbewoond en ook zeker niet het soort dat daar vanzelf was gekomen. Daar begon alle ellende.

Nu ben ik hier, met de rest van mij, verspreid over minuscule stukjes rots. Deze stukjes zullen vast niet allemaal van dezelfde rots komen, maar wie zal het zeggen. Zo veel verschillen we niet; we zijn beiden niet te onderscheiden van onze

soortgenoten. Tegelijkertijd komen we allemaal van verschillende plekken op deze aardbol, en zijn we door weer en wind hier gekomen. Daar hebben we beiden eeuwen over gedaan, en ook al hebben we andere routes genomen, toch zijn we nu hier.

Maar ik voel me hier niet op mijn gemak. Die korrels om mij heen, die hier al zo lang waren voordat ik hier terecht kwam, die zijn hier simpelweg. Ze zijn hier, en ze lijken hier altijd al geweest te zijn. Ze zullen hier ook nagenoeg altijd blijven — als geheel dan, niet elke korrel op zich. Nu zijn wij hier ook, en wie weet blijven ook wij hier voor altijd. We gaan immers niet zomaar weg, dat kunnen we niet. Niet uit onszelf.

Om mij heen korrels en nog meer, andere korrels, de ene soort nog talrijker dan de andere — een situatie die hopelijk niet spoedig om zal slaan. Een populatie-inversie van de ene soort korrel naar de andere kan alleen maar gedonder opleveren. De versterking van een verwoestend effect. Een focus, een coherentie van korrels, die al het andere zal verdringen en verjagen.

We hebben dit eiland overspoeld in een poging het te veroveren — nee, héroveren — van onze vijand. Een vijand die lang niet tegen ons was opgewassen, die lang onopgemerkt is gebleven. Maar ineens was daar een infiltrant. Een overloper? Verrader? Nee, het was veel erger. Door druk en hitte werden onze werelden samengevoegd. De

perverse, bewerkte vorm waarin ik mij nu bevind kwam samen met de grootouders van die andere korrels hier om mij heen, en het resultaat was niets anders dan grotesk. Walgelijk. Een van ons, gegijzeld, gekielhaald, en voor ons tentoongesteld. Maar dat laten we ons niet zomaar gebeuren.

Ze hebben ons misschien als krijgsgevangenen genomen en onherkenbaar verminkt, maar toch hebben ze ons nodig. We zijn uit onze veilige verstopplaatsen gerukt, uit elkaar gehaald, en herverdeeld over de hele planeet. Maar nu zijn we hier, al die vormeloze dingen, en zij die misschien ooit een vorm hadden maar die onderweg verloren zijn. Probeer nu maar eens van ons af te komen, klootzakken! En we zijn met nog zo veel meer — wacht maar tot we opnieuw toeslaan. Tegen die tijd hebben jullie de laatste guerrillastrijders hier nog lang niet teruggevonden. Het maakt niet uit hoe hoog de stapels gevallen kameraden zijn, ze zullen eerder bezwijken onder hun eigen gewicht dan dat jullie van ons af zijn.

En toch voelt het niet goed nu ik hier zo lig, verdeeld over de rand van een eiland. Het ontsnappingsplan was perfect, de uitvoering ook: kijk maar hoe we hier nu allemaal zijn, in zulke grote getale en zo wijdverspreid. Tegelijkertijd valt het niet te ontkennen dat er soms wel eens een brandbom op een ziekenhuis valt. Dat een kogel die

bedoeld is voor iemand anders met een geweer toch onverhoopt door een ruit vliegt en een nietsvermoedende passant raakt. Nee, dat valt niet te ontkennen.

Naast mij, in het zand, tussen de korrels, ligt zoiets onontkenbaars. Wat het is, ik zou het niet weten. Het is donzig, voornamelijk wit en grijs, maar ook wat donker hier en daar. Het doet me ergens denken aan de schimmige restanten van wezens uit de bovenwereld die wel eens gevangen werden door ons, lang geleden toen wij nog zo overduidelijk de overhand hadden. Dit exemplaar oogt echter wat anders. De ingekleurde versie van een overtreksel.

Uit deze onbekende vorm puilen wij. We hebben het geïnfecteerd, vernield van binnen zoals alleen iets dat niet binnen hoort te zijn dat kan. En nu zijn we weer buiten, om daar nog meer vernieling aan te richten. Maar waarvoor? Om een rekening te innen met een vijand die, hoe je het ook wendt of keert, niet zonder ons kan? Die naast onze puurste vorm ondertussen ook zo afhankelijk is van onze verminkte tussenvorm dat we met duizenden tegelijk over dezelfde oceaan waar wij vandaan komen vervoerd moeten worden? Driehonderdtweënveertig speciale eenheden hebben wij losgelaten, omdat we al te lang in een hoekje gedreven worden. Maar het enige wat we er mee bereiken, met deze wanhoopsdaad, is dat we onszelf verder verzwakken. De andere zonen en

dochters, neven en nichten, kleinkinderen en achterkleinkinderen van Gaia, allemaal puilen ze straks uit van ons — net als het ingekleurde overtreksel. En uiteindelijk, uiteindelijk wint er toch niemand. Nu niet, nooit niet.

Voorlopig zitten we hier nog wel even. Een dergelijk offensief blaas je niet in je eentje af, dat valt nu niet eens meer te proberen. Er is ook niet echt meer een boot terug. Die hebben we reeds verlaten, en anders hadden we die wel laten zinken — ook als we dan zelf mee de diepte in gesleurd zouden worden. Nee, nu is het weer wachten geblazen. Misschien draait iedereen weer bij, kunnen we terug naar een moment waar wij geen last van hun hadden, en zij niet van ons. Als dat er al was.

In de verte, op de grens tussen alles wat hier samenkomt, nadert een schim. Tussen het mistige grijs van de lucht dat overloopt in het korrelige grijs van het zand en het gladde grijs van de aangespoelde golven die van daar naar hier lijken te sijpelen — daartussen beweegt een wezen, stap voor stap, recht op mij af. Lomp en sloom. Vastberaden en doelgericht. Het is enorm, en groeit alleen maar, tot het straks mijn hele blikveld zal vullen.

De schim sleept iets mee. Een prooi? Het is nog vormelozer en vreemder dan de geest die het

Wezen van Gaia

voorttrekt. Ik hou mijn niet-bestaande adem in, verroer geen enkele vin die ik toch niet heb — misschien ga ik zo op in de korrels om mij heen. Één van velen, en zo geen van allen.

Toch blijft de schim groter worden, en nu zie ik het. Het gesleepte is niets anders dan het einde. Delen van mij worden opgeslokt, weggenomen, en verdwijnen in een omhulsel dat gemaakt is van niets anders dan mijzelf. Niet de versie van mij die hier ligt, maar een andere. Van een andere plaats en een andere tijd, die andere dingen heeft meegemaakt. En toch zijn wij nu allebei hier.

Het komt mij ook halen.

Ik kan nergens heen.

Iemand help mij.

Help mij.

Help.

H —